

Isabel Marsà Vilà

BALLANT AMB LA MORT

«M'ho va posar fàcil, tan fàcil, que ni tan sols el seu comiat em va portar maldecaps. Tot previst, tot preparat, tot enllestit. Va ser ell, en Jordi, fins i tot quan ja no hi era»

No hi ha prou espai en una senzilla nota d'agraïment per expressar el que en aquests moments sento. De fet, podria omplir tot aquest diari amb emocions, anècdotes, records, sentiments, frases, gestos... Però em conformo a poder usurpar avui aquest espai, que era el seu, per fer arribar als seus lectors, coneguts, amics i familiars l'última paraula que us va dedicar: gràcies.

Gràcies, de part seva i meva, a tot el personal de l'Hospital de Dia de l'ICO, on tantes hores vàrem barrejar els xiulets de les màquines amb les converses i les rialles. Als metges (de capçalera, cirurgians i oncòlegs) que en tot moment ens van explicar amb cura però amb fermesa la situació en què ens trobàvem. Especialment al Dr. **Xavier Hernández**, que amb el seu esforç per trobar el tractament més adequat en cada moment ens va aconseguir que el que podien haver estat només sis mesos acabessin essent-ne dotze. Tot un any de visites cordials en què aprofitàvem per arreglar una mica el món i de les quals sempre sortíem amb un somriure. A les infermeres, infer-

mers i auxiliars de la vuitena planta i de les Urgències de l'Hospital Trueta pel tracte sempre amable i afectuós que vàrem rebre.

Als seus alumnes, exalumnes, companys i amics de l'Institut de Santa Eugènia (i dels Maristes de Girona, i del Casa Nostra de Banyoles, i de l'IES Garrotxa d'Olot, i de l'antic IFP de Sant Narcís) per no haver marxat mai del seu costat, per les seves paraules d'ànim en tot moment i per la seva presència en el comiat.

Als amics de tota la vida i als de fa menys temps, que venien a buscar-lo per anar a passejar per la seva Girona estimada i xerrar de política, de la vida i, naturalment, de la mort. Amb naturalitat, amb calidesa i amb molt de sentiment.

Al **Diari de Girona**, que li va permetre sempre expressar tot el que pensava amb llibertat i amb respecte. Als companys amb qui va treballar més a prop elaborant reportatges i compartint projectes. Periodistes, dissenyadors, correctors, fotògrafs i col·laboradors. I a l'administració, que m'ha permès el regal més meravellós de la meua vida: poder estar al seu costat en aquesta etapa tan dura -però tan intensa- del darrer tram del camí.

Als seus pares, a qui estimava per damunt de tot. Als seus germans, per qui es preocupava i a qui aconsellava en tot moment. Als cunyats, que abans de ser familiars havien estat els seus amics.

Al seu fill **Isaac** i a l'ara també filla **Anna**, per qui es va desviure sempre i en tot moment. Per qui va fer sacrificis que només ell podia fer i a qui va donar més amor de l'imaginable.

Als nostres tres fills, en **Jordi**, la **Isabel** i la **Maria**, que el varen omplir de vida i, so-

bretot, de ganes de viure fins a l'últim instant. Permeteu-me que ho deixi aquí, ja que la resta és nostra i la volem guardar dins el nostre cor.

I a en **Jordi**, a qui he tingut al meu costat durant quaranta dels cinquanta-un anys que tinc. Primer com a company de jocs, com a amic de l'adolescència, com a autèntic amic de joventut i com a company de vida. És tan llarg el recorregut, tants revolts al camí, tants quilòmetres de carretera trepitjada que se'm fa molt difícil, se'm fa insuportable, no veure'l al meu costat, no sentir la seva veu. Però sé que hi és i que podré continuar explicant-li el meu dia a dia, discutint amb ell les últimes notícies, projectant junts una ciutat i un món millor i més just.

La dansa de la mort va començar fa més de dos anys i la vàrem ballar junts, des del primer fins a l'últim compàs. I fins i tot aquest ball, que a tanta gent li fa por, va ser dolç i serè, amb passes fermes i mirant-nos als ulls. La música que ens acompanyava era la de l'amor; la lletra, la hi anàvem posant nosaltres. Tantes converses sobre el com, el quan i el perquè ens van dur a acceptar-la. M'ho va posar fàcil, tan fàcil, que ni tan sols el seu comiat em va portar maldecaps. Tot previst, tot preparat, tot enllestit. Va ser ell, en Jordi, fins i tot quan ja no hi era. La seva voluntat, la que va deixar escrita i signada just un mes abans de la seva mort, estava farcida de picades d'ullet, somriures i una mostra de la seva grandíssima generositat i de la seva enorme humilitat. Però cap paraula, cap discurs, cap ritual. Mai un silenci havia estat tan escoltat, tan ple de vida i tan desbordant de significat.

Em va demanar només una sola cosa: volia que la darrera nota d'aquesta melodia dolça i punyent alhora l'escoltéssim junts, que li agafés la mà ben fort i el deixés, finalment, descansar. Repòs etern, doncs, per al meu estimadíssim Jordi.

DIARI DE GIRONA